

[Aage Frandsen.]

at så længe der ligger en række problemer på dette område, som er uløste, så vil vi komme med vores forslag, og det vil vi gøre indtil vi finder, at problemerne er løst nogenlunde tilfredsstillende.

I dette forslag har vi taget 3 ting med, som ikke har været med tidligere, bl. a. spørgsmålet om miljøafgiften. For os er miljøafgiften langt fra en tilstrækkelig løsning på problemerne. Det er simpelt hen nødvendigt, at vi får en form for — hvad skal vi sige — bund, idet man må sige, at under denne standard vil man ikke tillade virksomhederne at optræde. Altså må man have en række forbudsbestemmelser, som virksomhederne ikke må sætte sig ud over. Derudover kan man have en række grænsetilfælde, og det er kun inden for disse grænsetilfælde, man kan acceptere en form for miljøafgift, for det er fuldstændig rigtigt, at det ville være ganske uacceptabelt, hvis man sagde, at virksomhederne bare kunne betale sig fra det, når man slår mennesker ihjel, som der i virkeligheden er tale om i dag. I øjeblikket betaler man jo en afgift, en bod, som overhovedet ikke står mål med det, man måske sparer i dagligdagen.

Det andet punkt, som vi ikke har haft med før, er måske af mindre rækkevidde, det er spørgsmålet om oprettelse af en række lokale medicinske institutter rundt omkring, som skulle varetage de opgaver, som man ikke i dag kan sige at de centrale institutter i København løser. Det forbavser mig derfor meget, hvad der er fremgået af dagspressen, at regeringen har afslået en ansøgning fra Århus amt om, at staten skulle støtte den slags institutter, som man altså fra Århus amts side vil give et bidrag til, og som man så beder staten om at give et bidrag til også. Jeg forlanger ikke, at arbejdsministeren skal komme ind på det nu, for jeg har allerede i arbejdsmarkedsudvalget bedt om at få en redegørelse for, hvorfor man ikke vil opfylde et af de krav, som hele tiden har lydt fra en række fagforeningers side, at man får lokale institutter, hvor man kan gå ind og få undersøgt tingene, i stedet for at man skal gå den trælse vej omkring lægen og så måske senere omkring København.

Det tredje punkt, som vi har taget med,

er spørgsmålet om et strengere uddannelseskrav, specielt ved betjening af meget komplicerede maskiner. Det har jo vist sig, specielt inden for kranførerområdet, at man har set igennem fingre med uddannelseskrav, hvilket har medført en del arbejdsulykker for de mennesker, som fører kranen, men så sandelig også for de mennesker, som bevæger sig omkring den.

Det er ting, som vi har taget med nu, og det er ting, som vi mener er lige så væsentlige som de andre ting. Sådan vil det være: hver gang vi kommer med vores forslag, tager vi nye ting op. Er der punkter, vi synes er løst nogenlunde tilfredsstillende, f. eks. spørgsmålet om sikkerhedsrepræsentanter, ja, så tager vi selvfølgelig dem væk. Vi tager altså ikke punkter med, fordi vi synes, det er ting, vi absolut skal gentage, ud fra den opfattelse, at man skal gentage en god gerning flere gange, men simpelt hen fordi det er et enormt påtrængende problem.

Man kan vel sige, at det forslag, vi har fremsat, i modsætning til den gældende ordning er udtryk for, hvad vi kan kalde 100 pct. ensidighed. Det indrømmer jeg blankt. Der er tale om en ensidighed til gavn for lønmodtagerne og en ensidighed vendt mod arbejdsgiverne. Det kan ikke nægtes. Men det kan heller ikke nægtes, at når det drejer sig om sikkerhed og sundhed på arbejdspladserne, så kan der kun være tale om en ensidighed, så kan der ikke være tale om en såkaldt objektivitet, en neutralitet, hvor man vejer på den ene side liv og sundhed og på den anden side nogle økonomiske interesser. Det er ting, som ikke kan afbalanceres på denne måde. Derfor kan man godt, som hr. Brøndsted gjorde, kalde disse tanker for følelsesbetonede, men det er de så sandelig netop fordi der er tale om liv og sundhed. Det kan man ikke afveje med materielle goder på den anden side.

Adskillige af de ordførerindlæg, vi har hørt i dag, har givet udtryk for en almindelig velvilje over for at løse problemerne. Det er velvilje som vi har hørt før, det hørte vi allerede i foråret 1972, men denne velvilje hjælper ikke synderlig meget på arbejderbeskyttelsesforholdene, medmindre den senere udmøntes i lovgivning.

Nu kender vi ikke præcis, hvad der kom-